

Pieter Aspe

Zoenoffer

Manteau

THRILLER

Het overbodige is zeer noodzakelijk.
(VOLTAIRE)

Met dank aan Stéphanie Parmentier en Pol Delhullu.

© 2001 Uitgeverij Manteau / WPG Uitgevers België nv,
Mechelsesteenweg 203, B-2018 Antwerpen en Pieter Aspe

www.manteau.be

info@manteau.be

Vertegenwoordiging in Nederland:

Singel 262

1016 AC Amsterdam

Postbus 3879

1001 AR Amsterdam

Eerste druk april 2001

Tiende druk juni 2013

Omslagontwerp Wil Immink

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevens-
bestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze,
hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of
op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming
van de uitgever.

ISBN 978 90 223 2904 7

D 2013/0034/280

NUR 330

Deftige Bruggelingen meden het Minnewaterpark, vooral op zomerse avonden, niet omdat het onaantrekkelijk was, want het was een mooi park, of omdat ze zich ergerden aan de parende konijntjes op het gazon, maar vanwege de heren die zich er bij zonsondergang ophielden, mannen die de intimiteit van het struikgewas verkozen boven de openbaarheid van het grasperk als de natuur hen daartoe dwong. Ondanks de verbetering waarmee sommige burgers het bestaan van een dergelijk oord bestreden, liet de politie het Minnewaterpark ongemoeid. Zelfs in de herfst, als het struikgewas zijn beschermende tooi had afgelegd en je zo door de bosjes heen kon kijken, bleef het gedoogbeleid van kracht, op voorwaarde dat de 'bruinwerkers' zich bij klaarlichte dag gedeisd hielden.

Jos Viaene, in het milieu beter bekend als Ivan de Verschrikkelijke vanwege een rafelig baardje dat als een sliert suikerspin onder zijn kin wapperde, vertoonde zich zelden in het park en zeker nooit in de herfst, maar vanavond had hij geen keus. De toon van de aanmaningen die met de regelmaat van de klok in zijn bus vielen, werd steeds dreigender, waardoor het schrikbeeld van inhalige deurwaarders almaar groteskere vormen begon aan te nemen. Tot overmaat van ramp was ook het spaarpotje op dat zijn moeder voor haar oude dag had aangelegd. Nee, Jos Viaene had geen keus. Zonder geld kon hij niet leven. Alles was hem liever dan armoede.

Hij stalde zijn fiets tegen de houten brug die het park met de vestingen verbond en liep bedachtzaam langs de waterkant naar de plek waar de transactie zou plaatsvinden, met verkrampde schouders en een bang hart. Van het voorschot dat hij met zijn vrienden had moeten delen, schoot geen frank meer over, wat op zich niet erg was, want de sleutel die hij op eigen houtje had verdonkere-maand, was veel meer waard dan de plannen die hij van Olivier had gekregen. Jos Viaene rolde met zijn schouders om de spanning te verdrijven. Het lukte. Waarom zou hij zich zorgen maken? Zijn opdrachtgevers beschikten over ruime financiële middelen. Dat was algemeen bekend. Zo'n vaart zou het dus niet lopen. Tenminste, dat probeerde hij zichzelf wijs te maken.

'Als je indruk wilt maken op je collega's moet je gaan zoals je nu bent', zei Van In een beetje lusteloos.

Hannelore stond in haar ondergoed voor de spiegel. Ze had al drie jurken gepast, een mantelpakje en een rokje. Zelfs Bob, de Duitse dog, die anders nooit onrustig deed, zwiepte met zijn staart tegen de deurpost.

'Zoals ik nu ben of alsof ik *nue* ben?'

Van In trok zijn wenkbrauwen op, maar voor hij kon reageren op de woordspeling, haakte Hannelore haar bh los.

'Is dat *nue* genoeg voor meneer?'

Hoewel de resultaten van de biopsiepunctie die Hannelore vorige week had ondergaan negatief waren en ze het goede nieuws nog dezelfde avond uitbundig met Van In had gevierd, leek het alsof ze zich nu pas begon te realiseren wat haar had kunnen overkomen als het knobbeltje in haar borst kwaadaardig was geweest. De gedachte dat ze die meevaller misschien aan de tussenkomst van een hogere macht te danken had, zat haar niet lekker en het gepieker daarover zorgde zowel voor rust als onrust: rust

omdat het noodlot haar blijkbaar gunstig gezind was en onrust omdat het op willekeur stoelde en bijgevolg onrechtvaardig was. Sindsdien was ze stiller geworden, en prikkelbaarder. Zelfs het diner dat de Jonge Kamer van de Brugse balie vanavond organiseerde ter gelegenheid van de opening van het nieuwe gerechtelijk jaar, een uitje waarop ze zich anders erg verheugde, kon daar niets aan veranderen. Van In probeerde het tij te keren.

‘Je hoeft je niet te haasten, schat. Het feest begint pas over een kwartier.’

Hij had begrip leren opbrengen voor haar zwaarmoedige buien, omdat ze van korte duur waren en naarmate de weken verstreken ook geleidelijk in hevigheid waren afgenomen. Het was een gunstige evolutie, die in schril contrast stond met het vonnis dat over hem was uitgesproken, want anders dan het goede nieuws dat Hannelore had gekregen, waren de resultaten van zijn bloedonderzoek verre van schitterend. Als u ouder dan zestig wilt worden, zult u zich volledig moeten onthouden, had de dokter hem vorige week ijskoud meegedeeld.

‘Als ik jou was, zou ik niet zo neerbuigend doen.’

Haar stem klonk scherp en onaangenaam. Eén vonk was voldoende om een vuurstorm te ontketenen.

‘Ik wilde je alleen maar helpen, schat.’

‘Zeg me dan wat ik moet aantrekken, verdomme.’

‘Heb ik dat dan niet gezegd?’

Van In forceerde een glimlach en tuitte zijn lippen.

‘Plais-moi et fais comme t’es nue’, grapte hij opgelaten.

Het had een zin uit een liedje van Gainsbourg kunnen zijn: ‘plais-moi, fais comme t’es nue et je te prends par le...’

‘Meneer wil dus dat ik hem behaag.’

Hannelore trok resoluut haar slipje uit, haalde een witte linnen jurk uit de kleerkast en trok die aan.

‘Is het zo goed?’ vroeg ze met blinkende ogen.

Bob hield op met kwispelstaarten en ging zitten, onbeveelbaar zoals alleen een Duitse dog dat kan. Van In stak een sigaret op, in afwachting dat Hannelore de uitgesneden jurk voor iets deftiger zou ruilen.

'Je hebt alvast één bewonderaar', zei hij met een knip-oog naar de hond.

De afkeuring in zijn stem en de verwijzing naar de belangstelling waarmee Bob haar aanstaarde, bevielen Hannelore niet. Ze wendde zich van hem af, bekeek zich in de spiegel en draaide om haar as. Het ruisende linnen zorgde voor een opwindende koelte. Wat scheelde Van In toch? Toen ze vorig jaar ter gelegenheid van de Blijde Intrede van Filip en Mathilde samen met andere notablen in het provinciehuis te gast waren voor de lunch had ze ook niets onder haar jurk aan gehad en dat vond hij toen best spannend.

'Je bent toch niet jaloers?'

Hannelore draaide zich om en maakte een diepe revérence. Het zicht was adembenemend.

'Je bent toch niet van plan om...'

Van In drukte zijn sigaret uit in een theeschotelkje.

'De vorige keer had je er geen moeite mee, schat.'

'Omdat je het me pas vertelde toen we aan tafel zaten', bromde Van In.

'Hoe moet ik mijn "man" dan behagen? In een donkere kamer?'

'Daarover gaat het toch niet.'

'Waarover gaat het dan wel?'

Toegeven dat hij een feestje zonder alcoholica niet zag zitten, zou haar uitje vergallen, en het cliché bevestigen dat mannen egoïstische, kleinzerige wezens zijn die bij het minste kwaaltje moord en brand schreeuwen, dus zei Van In dat hij het best opwindend vond dat ze vanavond geen ondergoed zou dragen.

'Zeg dat je het meent.'

De vrouwelijke psyche is als een huis met vele kamers. Mannen die ze allemaal willen bezoeken, lopen het risico erin te verdwalen of via een achterdeur naar buiten geloodst te worden. Van In had in de loop der jaren geleerd dat van alle kamers de hal de belangrijkste is, dus sloeg hij zijn arm om Hannelores schouder en gaf haar een knuffel.

Het waren potige kerels met brede schouders en kille ogen. Toen Jos Viaene hen in gebrekkig Engels probeerde uit te leggen dat hij meer geld wilde in ruil voor de sleutel, gaven ze de indruk dat ze zich daarmee konden verzoenen, maar toen hij een hoger bedrag noemde dan ze met elkaar hadden afgesproken, sloeg de gemoedelijke stemming plotseling om. De sfeer werd grimmig. De mannen trokken zich terug in het struikgewas om er te beraadslagen. Het gesprek was geanimeerd en hoewel het op een fluisterton werd gevoerd kon Viaene uit de hakkende bewegingen waarmee ze de discussie kracht bijzetten, opmaken dat er een probleem was. Veel tijd om daarover na te denken kreeg hij niet, want net op het moment dat hij overwoog om er stilletjes vandoor te gaan, kwamen de mannen uit het struikgewas. Een van hen glimlachte.

‘We have an agreement, give me the key.’

De glimlach stond in schril contrast met de toon die hij aansloeg. Hoewel de zenuwen door zijn lijf gierden, ging Viaene ervan uit dat ze begrip zouden opbrengen voor zijn situatie.

‘I need the extra money’, zei hij in zijn beste Engels. ‘If you don’t have it now, I...’

Verder dan dat kwam hij niet. De man die niet glimlachte, zette een stap naar voren, greep hem bij de schouders en gaf hem een knietje. Als kind was Viaene een keer verkeerd op zijn fiets gesprongen. De misselijkmakende

pijn die daarop volgde, dezelfde die hem ook nu naar zijn weke delen deed grijpen, was hij nooit vergeten, maar anders dan toen kreeg hij niet de kans om ervan te bekomen, want op het moment dat hij naar zijn kruis tastte, trok de glimlachende man zijn hoofd naar achter, haalde hem onderuit en hield hem in een houdgreep terwijl de andere op hem inschopte. De neus van de zware schoen verbrijzelde zijn ribben, Viaene hoorde ze kraken als dorre takken. Hij trok zijn knieën op en probeerde zich op zijn zij te draaien. Op die manier slaagde hij erin zijn geslachtsdelen en flanken te beschermen, maar hij kon niet verhinderen dat de beul nu zijn ruggengraat en nieren begon te bewerken. Een van die schoppen veroorzaakte een lichtflits in zijn hersenpan en deed de duisternis achter zijn oogleden oplichten. De helse pijn nam af. Het leek wel of iemand hem onder narcose had gebracht. Het witte licht viel uiteen in zachte kleuren: groene, blauwe en purperen stipjes die zich van hem verwijderden als ruimteschepen in een zwart universum. Nu de pijn wegebde, restte hem niet anders dan te luisteren naar de cadans waarmee de schoenen op hem inbeukten. Af en toe veerde zijn lichaam op, als een zak aardappelen. Het ritme van de schoppen genereerde een oude melodie: *Dies irae, dies illa*. Jos Viaene dacht aan vroeger, aan zijn grootmoeder die hij vroeger iedere week ging opzoeken en die hem bij die gelegenheid volstopte met koekjes en limonade. Hij herinnerde zich haar zachte grijze ogen en de zoen op zijn voorhoofd als hij een paar uur later afscheid van haar nam. Zijn grootmoeder en zijn moeder waren de enige vrouwen van wie hij echt had gehouden. Zijn grootmoeder had het destijds voor hem opgenomen toen de rest van de familie, inclusief zijn vader, hem had verstoten. Nu was ze er weer. Ze droeg een stralend wit gewaad, knielde naast hem neer en zoende hem op het voorhoofd.

Het geroezemoes dat met wisselende intensiteit boven de hoofden van de aanwezigen uitsteeg en zich als het gezoem van een zwerm muggen door de gang naar de vestiaire voortplantte, verraadde dat het feest al in volle gang was. Van In gaf zijn regenjas aan het meisje dat achter de balie stond, wachtte tot Hannelore hetzelfde had gedaan en nam de penningen in ontvangst die het meisje hem aanreikte. Hij repte echter met geen woord over de drukte in de feestzaal en vermeed angstvallig een blik op zijn horloge te werpen. Dat deed hij enerzijds om Hannelore niet voor het hoofd te stoten, maar ook omdat hij zenuwachtig was, want in bepaalde kringen was te laat komen een voorrecht waarvan alleen hoge gasten gebruik mochten maken, om er hun status mee te bevestigen en zich op die manier van de nodige belangstelling te verzekeren. Vooral dat laatste kon Van In gezien de omstandigheden missen als kiespijn. Hannelore daarentegen had van dat alles geen last. Toen ze de feestzaal binnentapte en het geroezemoes even verstomde, stapte ze resoluut op de stafhouder van de balie af, ontving met een charmante glimlach de zedige zoen die hij al de hele avond voor haar had bewaard en werkte daarna zonder een spier te vertrekken de rest van de hoge gasten af, een *tour of duty* waarbij ze de hiërarchische volgorde strikt respecteerde. Van In beperkte zich tot een paar knikjes, maar behalve een lovende (of was het een schampere) opmerking over het pak dat hij droeg, besteedde niemand verder nog aandacht aan hem. Gelukkig was Beekman van de partij. De procureur begroette hem met een minzame glimlach, maar na het uitwisselen van de gebruikelijke beleefdheden begon ook hij meteen over het pak.

‘Gehurd of gekocht?’ vroeg hij met pretlichtjes in zijn ogen.

‘Geleend’, zei Van In. ‘Met uitzondering van de das, die heb ik van Hannelore gekregen.’

Als wetenschappers het gemiddelde intelligentiequotiënt van de magistratuur zouden willen meten en zich daarbij zouden baseren op conversaties die ze tijdens recepties en feestjes opvingen, zouden ze onvermijdelijk tot de conclusie komen dat de meeste rechtsgeleerden in een instelling voor minderbegaafden thuishoorden. Tenminste, dat dacht Van In toen hij een halfuur later (tussen de soep en het voorgerecht) op het trottoir voor de feestzaal een sigaretje stond te roken. Hij baalde van het opgeklopte sfeertje, maar wat hem nog het meest ergerde, was de puberale bewondering die de gasten voor Hannelore aan de dag legden als ze in hun buurt verscheen. Het leek wel alsof ze snoven dat mevrouw de onderzoeksrechter niets onder haar jurk droeg en van die gelegenheid profiteerden om virtueel overspel met haar te plegen zonder dat ze daarvoor vervolgd konden worden. In normale omstandigheden had Van In zijn frustraties afgereageerd aan de bar, maar dat kon vanavond niet, gezien het verbod dat zijn dokter hem had opgelegd. Bovendien was de goedkope supermarktchampagne hem geen zonde waard. Hij stak een nieuwe sigaret op en liet zijn blik naar de overkant van de straat wegglijden, waar voor de schouwburg tientallen mensen aanschoven in de hoopvolle verwachting op de valreep nog een kaartje te bemachtigen voor een eigentijdse versie van *The Graduate*, een stuk dat bekend was geworden vanwege een schemerige ontkleedpartij en waarin de hoofdrol nu werd vertolkt door een mediageile Vlaamse schrijfster die bij gebrek aan succes haar pen voor de bühne had geruild. Van In moest onwillekeurig glimlachen. Hij probeerde zich voor te stellen hoeveel mensen zich aan het loket zouden verdringen als Hannelore de rol van Mrs. Robinson voor haar rekening had genomen. Wellicht voldoende om het stadsbestuur ervan te overtuigen een nieuw theater te bouwen dat tien keer zoveel zitplaatsen telde. Van In

troostte zich met de gedachte dat het nooit zover zou komen. De 'show' die Hannelore op het feest van de Jonge Kamer opvoerde, was gelukkig alleen voor hem bestemd. Net op het moment dat hij weer naar binnen wilde gaan, hoorde hij in de verte een politiesirene. Omdat het geloei snel dichterbij kwam, bleef hij even treuzelen voor de ingang van de feestzaal, maar toen het duidelijk werd dat de naderende politiewagen in de richting van de schouwborg kwam aangereden, draaide hij zich resoluut om en rende op een sukkeldrafje naar de hoek van de Academiestraat.

De rijstijl van brigadier Bruynooghe was onorthodox, maar daarom niet minder efficiënt. Bovendien kende hij Brugge als zijn broekzak waardoor hij er meestal in slaagde als eerste op de plaats van de misdaad te arriveren. Toen de wachtdoende officier alle patrouilles over de boordradio had aangemaand zich als de bliksem naar het Minnewaterpark te begeven, had Bruynooghe gedaan wat van hem verwacht werd en hoewel hij zich op het moment van de oproep in het Genthof bevond, schatte hij zijn kansen om als eerste ter plekke te zijn hoog in. Hij scheurde door de Academiestraat, remde noodgedwongen af aan het kruispunt met de Vlaminckstraat en keek even naar links voor hij de bocht nam. Hoewel Bruynooghe Van In nog nooit in een pak had gezien, herkende hij zijn overste meteen. Hij stopte en zette de sirene af. Van In talmde niet. Hij stak de straat over en vroeg Bruynooghe wat er aan de hand was.

'Zen were ip een potter zun mule geklopt', zei Bruynooghe in plat Brugs.

'Is hij er erg aan toe?'

Bruynooghe haalde zijn schouders op. Het was niet de eerste keer dat er in het Minnewaterpark homo's werden gemolesteerd. Als ze er met een paar blauwe plekken van

afkwamen vond Bruynooghe dat niet erg, maar dit keer hadden de ziekenbroeders die de eerste hulp verleenden het medisch urgentieteam opgeroepen.

‘Ze werken er nog aan’, zei hij alsof het om een defecte machine ging.

Van In gooide zijn sigaret in de goot, liep om de politiewagen heen en ging op de passagiersstoel zitten. Nog voor het portier dichtklapte, ging Bruynooghe er met gierende banden vandoor.

‘Vergeet niet de sirene aan te zetten, Robert.’

‘Tot uw dienst, commissaris.’

Hoewel ze tegen negentig kilometer per uur door de Geldmuntstraat raasden, kon Bruynooghe het niet laten even opzij te kijken. Van In die een pak droeg, oogde even ongewoon als een naaktreportage van de kroonprinses in *Playboy*.

‘De meeste collega’s hadden u niet herkend’, grijnsde hij.

Van In, die geen zin had om uit te leggen waarom hij zich had opgetut, snauwde Bruynooghe toe dat hij op de weg moest letten en stak geprikkeld een sigaret op, de zoveelste al vanavond. De brigadier trok zich echter niets aan van het humeur van zijn overste. De grijns bleef als gebeiteld om zijn mond zitten.

‘Je hebt toch niet gedronken?’ zei Van In toen ze met een slingerende achtertrein het Zand opreden.

Bruynooghe liet niet merken dat hij wist dat Van In wist dat hij af en toe een pilsje dronk als hij avonddienst had. Het had natuurlijk gekund, behalve vanavond.

‘Ik zat bij de Bostoens’, zei hij met gespeelde verontwaardiging.

Alle agenten kenden de Bostoens. Het paar maakte minstens twee keer in de maand slaande ruzie, en dat telkens als hun drankvoorraad op was. De burens belden iedere keer de politie.

‘Toen de oproep binnenkwam, was het ergste leed al achter de rug. Mijn collega hoefde alleen nog de verklaring van meneer Bostoen te noteren. Dus vond ik het mijn plicht om...’

‘Je hoeft je niet te verontschuldigen, Robert.’

Hoewel de actie van Bruynooghe tegen de regels indruiste, vond Van In het niet nodig zijn ondergeschikte daarop te wijzen. Hij was immers best tevreden dat de brigadier op eigen initiatief had gehandeld, want anders had hij de hele avond noodgedwongen in het gezelschap van een stelletje duffe advocaten moeten doorbrengen, en die beproeving woog niet op tegen een kleine procedurerefout.

Ondanks de duisternis en de slechte faam die het Minnewaterpark genoot, hadden de gillende sirenes van de hulpdiensten een twintigtal nieuwsgierigen aangetrokken, mensen van allerlei pluimage die in diverse toonaarden commentaar leverden op de brutale aanslag. Van In was voor één keer blij dat Versavel er niet bij was want de stem van het volk was niet mals voor het slachtoffer. De uitlatingen varieerden van ‘den dienen got ier geen tweede kè mè kommen wandelen’ tot ‘ze zoen ol die potters de kop moeten insloan’. In plaats van de toeschouwers van repliek te dienen, gaf Van In een paar agenten de opdracht iedereen die hier niet thuishoorde meteen te verwijderen, wat erop neerkwam dat ze allemaal mochten oprassen, behalve een tengere jongeman van een jaar of vijfentwintig. Op dat moment schoven twee ziekenbroeders het slachtoffer in de ambulance. Toen ook de arts van het medisch urgentieteam in de ziekenwagen stapte, wist Van In dat de toestand van het slachtoffer zorgwekkend was.

‘Dit is Jaimé Ruiz’, zei een van de agenten toen Van In hem vroeg waarom ze de jongeman niet hadden weggestuurd. ‘Hij heeft de hulpdiensten gebeld.’

‘Een Spanjaard?’

De agent knikte. Van In slaakte een zucht en vroeg zich af waar hij op dit uur nog een tolk vandaan zou halen.

‘Spreekt hij Frans?’

‘Ik spreek vijf talen, meneer’, zei Ruiz plotseling.

‘Godzijdank.’

Van In monsterde de jongeman met een zekere verbazing. Hij kwam ook niet iedere dag een Spanjaard tegen die vloeiend Nederlands sprak.

‘Ik ben werkzaam in het Europa College’, verduidelijkte Ruiz.

‘Tiens’, zei Van In.

Hij draaide zich om en vroeg Bruynooghe of hij Hannelore wilde bellen en haar melden waar hij was en wat er aan de hand was. Daarna verzocht hij Ruiz mee te komen naar een van de politiewagens die een eindje verder op het gazon stonden geparkeerd.

‘Hier kan ik tenminste rustig uw verklaring noteren’, zei Van In toen de jonge Spanjaard tegenover hem op de bank ging zitten.

Hoewel de jongen zich niet als een homo gedroeg, zou hij hem moeten vragen of hij het slachtoffer kende en wat hij hier zo laat uitvoerde. Het was een dubbelzinnige vraag die bij een hetero waarschijnlijk pijnlijk zou overkomen, maar gezien de plek waar het drama zich had afgespeeld, was hij genoodzaakt ze toch te stellen.

‘Ik ken weinig mensen in Brugge’, zei Ruiz onbewogen.

‘Ik vroeg of u het slachtoffer kende.’

Hoewel Van In de vraag op een vriendelijke toon herhaalde, beklemtoonde hij het woord ‘slachtoffer’.

‘Natuurlijk ken ik hem niet.’

Van In knikte. De lichte irritatie die in het antwoord doorklonk, was hem niet ontgaan.

‘Komt u hier vaker wandelen?’

‘Nee’, zei Ruiz. ‘Ik kwam hier toevallig langs.’

'Mag ik vragen waar u vandaan kwam?'

'Moet u dat per se weten?'

'Nee', zei Van In.

Ruiz had de hulpdiensten gebeld. Kerels die homo's af-tuigen, deden dat meestal niet. Bovendien wees niets er-op dat hij bij een gevecht betrokken was geweest. In het dure colbertje dat losjes om zijn schouders hing, zat niet één kreukje.

'Hebt u iets verdachts bemerkt?'

'Nee', zei Ruiz. 'Toen ik de man bloedend op de grond aantrof, was er niemand in de buurt.'

'Hebt u het slachtoffer aangeraakt?'

'Nee. Ik heb alleen geverifieerd of hij nog leefde.'

'Studeert u misschien geneeskunde?' vroeg Van In een beetje neerbuigend.

'Nee', zei Ruiz.

De jongeman liet zich niet gemakkelijk uit het lood slaan. Erger nog, hij beantwoordde de vragen die Van In hem stelde onbewogen, alsof hij een tentamen aflegde.

'Hoe kon u dan vaststellen dat...'

'De man bloedde uit zijn mond. Aan de blaasjes op zijn lippen kon ik zien dat hij nog ademde.'

'Juist', zei Van In.

Ruiz mocht dan een academicus zijn die geleerd had in alle omstandigheden het hoofd koel te houden, de zelf-verzekerde manier waarop hij het verhoor naar zijn hand zette, beviel Van In allerminst.

'Hebt u anders nog iets opgemerkt, een of ander detail dat het onderzoek vooruit zou kunnen helpen?'

Ruiz trok zijn voorhoofd in een plooi en zijn adams-appel maakte een sprongetje.

'Ik heb meteen de hulpdiensten gebeld', reageerde hij een beetje defensief.

'Dat hebt u al gezegd, meneer Ruiz.'

Van In produceerde een zuinig glimlachje, schudde

meewarig het hoofd en schoof de jonge Spanjaard het papier toe waarop hij diens verklaring had genoteerd.

‘Wilt u dit dan nog even ondertekenen?’

Van In glimlachte nu breed. Dat deed hij vaker als hij de aandacht van de ondervraagde wilde afleiden.

‘Het is niet meer dan een formaliteit’, voegde hij eraan toe toen Ruiz met een aarzelend gebaar de pen aannam die hij hem aanreikte. ‘Waarschijnlijk gaat het om een afrekening binnen het milieu. De kans dat we de dader vatten, lijkt me niet erg groot. Volgens mij wordt het dossier binnen de korste keren geklasseerd.’

Van In hield de adamsappel van Ruiz scherp in het oog. Toen die weer een sprongetje maakte, wist hij dat er iets niet pluis was.

‘De commissaris neemt een verklaring af van een ooggetuige, mevrouw de onderzoeksrechter’, zei Bruynooghe in beschaafd Nederlands toen Hannelore een tijdje later in het gezelschap van procureur Beekman arriveerde.

Hij tikte de klep van zijn kepie aan en wees naar de politiewagen waar Van In zich met de Spanjaard had teruggetrokken. Toen de onderzoeksrechter en de procureur zwijgend en zonder hem nog een blik te gunnen in de richting van de politiewagen stapten, keerde Bruynooghe hen de rug toe. Hoe schoner het volk hoe botter de avond, dacht hij.

‘Je komt toch ook met ons mee, Robert?’

Hannelore keerde op haar stappen terug en pakte Bruynooghe bij de arm. De zachte blik in haar ogen maakte alles goed. Hoe later de avond hoe schoner het volk, had Bruynooghe willen zeggen maar in plaats daarvan zei hij: ‘Natuurlijk, mevrouw’. Het serotoninegehalte in zijn hersens steeg pijlsnel en hier en daar begon zijn huid te tintelen.

‘Weet je iets over de toestand van het slachtoffer?’

‘Hij is er erg aan toe’, zei Bruynooghe.

Van In en procureur Beekman waren druk met elkaar aan het overleggen hoe ze de zaak zouden aanpakken. Tenminste dat leek zo, want toen Bruynooghe binnen gehoorsafstand kwam en hij de procureur de loftrumpet hoorde steken over ‘pintadeau met frambozensaus’ wist hij dat niemand zich om het lot van de gemolesteerde ‘potter’ bekommerde, met uitzondering van Hannelore, die het ziekenhuis belde en bij de spoedgevallendienst naar de toestand van het slachtoffer informeerde. Meerderen vergeten soms dat ze hun status te danken hebben aan de loyaliteit die de kleine man hen betoont, en hoewel Bruynooghe een hekel had aan anarchisten kon hij het niet laten een grapje uit te halen.

‘Excuseert u mij, meneer de procureur’, zei hij met een uitgestreken gezicht. ‘Ik heb net een journalist van de regionale televisie aan de lijn gehad. Of u hem binnen een kwartier te woord kunt staan in verband met het voorval van vanavond.’

Van In keek naar Hannelore, maar ook zij vertrok geen spier, hoewel ze allebei wisten dat Bruynooghe niet over een mobieltje beschikte.

‘In dat geval is het misschien beter dat ik je niet voor de voeten loop, Jozef’, monkelde Hannelore.

Net als Van In wist ze dat Beekman een moord had begaan om op de televisie te komen. Er deden zelfs geruchten de ronde dat hij stiekem een cursus mediatraining volgde.

‘En ik heb dorst’, zei Van In.

Hij keek over zijn schouder. Op de plaats van de misdaad waren Klaas Vermeulen en zijn kompanen van de technische recherche druk bezig met het sporenonderzoek.

‘Ik heb dus geen keus’, zei Beekman droog.

‘Nee’, zei Hannelore. ‘Iemand moet toch de vuile karweitjes opknappen.’

Van In en Hannelore sloegen het aanbod van Bruynooghe om hen een lift naar de Vette Vispoort te geven af en liepen hand in hand door het park naar het bruggetje waar Jos Viaene zijn fiets had achtergelaten. Het grapje dat Bruynooghe met Beekman had uitgehaald, kikkerde Van In op. Dat kon je merken aan de lichtvoetige tred waarmee hij over het bruggetje liep. De nacht en de idyllische omgeving van het Minnewaterpark deden de rest. Hannelore (vrouwen voelen het aan als hun man in een romantische stemming is) sloeg plotseling haar arm over zijn schouder en drukte haar mond tegen zijn oor.

‘Weet je nog dat we hier...’

Ze hoefde haar zin niet af te maken, de herinnering aan de snelle vrijpartij in de bosjes van enkele jaren geleden lag Van In nog vers in het geheugen.

‘Toen was je nog substituut’, zei hij.

‘Is dat een bezwaar?’

Voorbij de brug sloegen ze een paadje in dat langs de oever van de ringvaart en parallel met de wandelweg naar beneden liep, en waar op dat uur geen mens voorbijkwam. Verliefde pubers kenden het paadje, want nergens in Brugge kon je ongestoord in de openlucht vrijen dan hier. Na de tegenslagen die hij de voorbije weken had moeten verwerken, verlangde Van In weer naar die tijd. De geur van rottende blaren en natte humusgrond wond hem op.

‘Zal ik het terrein eerst verkennen?’

Hannelore begon te lachen. De vorige keer hadden ze het staand gedaan wegens te nat en te koud, een operatie die verre van vlekkeloos was verlopen omdat Van In bijna zijn evenwicht had verloren toen zij tegen hem was opgesprongen en haar benen om zijn middel had geslagen. Dat zo’n standje voor problemen kan zorgen, bleek achteraf toen Van In constateerde dat hij tijdens het heen en weer huppelen in een enorme hondendrol was getrapt

en de stinkende smurrie niet alleen zijn nieuwe mocassins
maar ook zijn sokken had besmeurd.

‘Dat hoeft vandaag niet’, zei Hannelore.

‘Waarom niet?’

‘Je hebt laarsjes aan’, giechelde ze.